

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. december 25-én. Karácsony I. napján.

Textus: Lukács evangéliuma 2. rész 1-3. verse: „Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják.”

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

Ismerős szavak, jól ismert történet. Évről-évre újra halljuk őket. Mégis, amikor elgondolkodunk azon, hogy pontosan mi is áll a történet háttérében, akkor Isten gazdagságának mindig egy újabb szelete tárul fel. Pontosán ugyanúgy, mint amikor megyünk be az udvarunkba minden egyes nap, és az ott lévő virágokra odavetünk egy pillantást. Látjuk a virágot, de nem vesszük észre a részleteket. Amikor pedig a kezünkbe vesszünk egy fényképezőgépet, hogy a virágot egészen közről lefényképezzük, akkor látjuk meg, hogy mennyi apró részlete van annak a virágnak. Így vagyunk a karácsonyi történettel is. Minden évben, amikor készülünk az adventi időszakban, akkor már vetünk rá egy-egy pillantást, hiszen pásztorjátékok, gyermekműsorok készítik elő az ünneplésünket. Mégis, amikor itt vagyunk a templomban, akkor alaposabban szemügyre vesszük a részleteket, és feltárul előttünk a mi Istenünk szeretetének gazdagsága.

2019 karácsonyán ismét ránagyítunk erre a jól ismert történetre, ahogyan tettük azt a tavalyi esztendőben is. Ahogyan elkezdődik a mi Megváltónk születésének az eseménysora, nem látunk semmi rendkívülit. Egy birodalom császára rendeletet adott ki, azt pedig végrehajtják. A világ legtermészetesebb folyamata zajlik le.

Első üzenetként ezt helyezi a szívünkre ez a történet részlet. Isten számára teljesen természetes, ami itt zajlik. Ő eldöntötte, hogy saját Fiát küldi el a földre, hogy minket megmentsen és megszabadítson. Ehhez pedig a legtermészetesebb menetrendet választotta. Mindenki tette a maga hétköznapi teendőit, és ebben a hétköznapiiban mégis ott volt Isten hatalma.

Kedves Testvéreim! Isten hatalma ma is ott van a hétköznapi dolgainkban. Ilyenkor, az ünnepnapokon annyira érezzük, annyira tudjuk, de amikor jönnek a munkás hétköznapiak, akkor elfelejtjük. Kicsit röpülünk vissza az időben, oda azokhoz az emberekhez, akik elindultak a császár parancsára. Milyen sokan lehettek, akik morgolódtak. Minek ez az ostoba összeírás? Minek utazzon mindenki össze-vissza ebben az országban? Biztosan voltak olyanok, akik csak halkan sóhajtoztak. Nehéz nekünk ez az út. Nem készülünk fel rá. Nincsen megfelelő saru a lábunkra. Fárasztó, fájdalmas ez az egész. Mégis a fárasztó, a fájdalmas, a nehéz, a morgolódásra okot adó eseménysorban megszületett a világ Megváltója.

Vajon hány olyan napunk van, amikor számunkra nem szimpatikus, nem kedves utasítást kell végrehajtani? Lehet, hogy morgolódunk a főnökre, az államra, az Európai Unióra, mindenkire. Lehet, hogy csak sóhajtozunk, panaszkodunk. Egy valamit azonban ne felejtsünk el. Jézus Krisztus azért jött el ebbe a világba, hogy a hétköznapi, a számunkra természetesnek látszó események között segítsen. Tudatosítsuk magunkban újra és újra, hogy az Ő szeretete és ereje nekünk adatott.

Ez pedig nem rendkívüli, hanem hétköznapi tapasztalat. Amikor nem tudjuk, hogy egy nehezebb időszakot hogyan fogunk túlélni, a végén pedig nem csak túléljük, hanem még örömet és békességet is megtapasztalunk. Van olyan, hogy nagy fájdalom ér minket, amit talán a karácsonyi időszak még fel is erősít, és nem is tudjuk, hogy hogyan lehetséges ezt a fájdalmat elhordozni. A végén pedig azt érezzük, hogy a fájdalom enyhül, hordozhatóvá válik, és minden megszépül.

Krisztus jelenléte a hétköznapiakban ahhoz hasonló, mint amikor elmegyünk gyalogosan egy nagy bevásárlásra, és vásárolunk 15-20 kilogramm súlyú élelmiszert, tisztítószert, és mindent, amire otthon szükségünk van. Az út hosszú hazáig. Elindulunk. Egy darabig visszük a súlyt, áttesszük egyik kezünkbe a másikba, hogy ne fáradjon el csak az egyik oldal. Aztán néha meg-megállunk. A megállások egyre gyakoribbá válnak. Úgy érezzük, hogy soha nem érünk haza, és képtelenek leszünk hazacipelni azt, amit megvásároltunk. Ebben a pillanatban odalép valaki, és azt mondja, hogy segít nekünk. Megfogja a táská egyik felét, és megosztja velünk a terheinket. A hazaút hátralévő része szinte elrepül, és könnyűnek látszik. Nem is értjük, hogy miként lehetett olyan nehéz az út első szakasza. A mi Megváltónk, Jézus Krisztus belelépett az életünk hétköznapijaiba, a fájdalmainkba, a terheinkbe, s azokat hordozza velünk együtt. Hatalma és szeretete megjelenik az életünkben.

Ugyanakkor ott van az Ő hatalma és szeretete a történelemben is. A rendeletet Augusztusz császár adta ki. Júdeában Kvirinius felügyelte a végrehajtást. Az események pedig azért történtek, hogy Krisztus Bet-

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. december 25-én.
Karácsony I. napján.***

lehemben szülessen meg, pontosan ott, ahol a próféta megjövendölte. Isten úgy rendezte az eseményeket, hogy minden pontosan úgy történjen meg időben, hogy a Megváltó születésére minden kész legyen.

Ez a tény pedig arra mutat rá, hogy nyugodtan keressük a saját életünkben is azokat a tényeket, amelyek Isten előre gondolkodását, és előre gondoskodását mutatják meg. Elindultunk egy úton, ami látszólag nem vezetett sehova. Csak egy irány volt, és nem láttuk a következő elágazást. Egy idő után azonban észrevettük, hogy az út a lehető legjobb irányba kanyarodik, pedig mi nem is tettünk érte semmit. Isten már előre tudta, hogy nekünk az az első lépés mennyire jó lesz.

Mária és József, meg a velük együtt vándorló tömeg biztosan nem látta, hogy minek mi az értelme. Jézus földi szüleinek is csak később állt össze a kép, hogy mindennek meg volt a maga jelentősége. Mégis elindultak, és végig járták az utat, hiszen ezt értették meg Istentől jövő feladatként. Karácsonyi feladatunk nekünk is ez lehet, Kedves Testvéreim! Megérteni azt, hogy a mi utunk a Megváltóval, Jézus Krisztussal együtt haladó út, amin elindulhatunk, és amin haladva kitarthatunk mindvégig, hogy aztán meglássuk az értelmét ennek az útnak.

Pál apostol élettörténetét nagyjából mindannyian ismerjük. Rengeteget utazott, nagyon sok minden volt az életében, ami nehezítette a pályát. Többször megverték, és bebörtönözték. Szándékosan akadályozták a munkáját, amikor az evangéliumot hirdette, és Krisztusról beszélt a hallgatóságnak. Számára azonban nem volt kérdés, hogy Krisztussal együtt mindenre van ereje, az sem volt kérdés, hogy mindazt, ami mögötte van, azt elfelejtse, ami pedig előtte van, annak nekifeszülve fusson a cél felé. Csak ezzel a kitarással juthatott el arra az összegzésre, hogy a nemes harcot megharcolta, futását elvégezte, és várja őt a mennyei korona Jézus Krisztus királyságában.

Isten hatalma ott működik a világ történelmében, és a személyes élettörténetünkben is. Talán nem mindig látjuk azonnal, de hogyha visszanézünk, ha összegezzük mindazt, ami történt, akkor látni fogjuk, Isten rendezte az életünket úgy, hogy az a lehető legszebb pályán haladjon. Ahogyan az egyik énekünkben énekeljük is: „áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett, sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát naponként tölti ki rád, áldását mindenben érzed.” (264. dicséret 2. vsz.)

Ebben a rövid történetrészletben azonban van egy olyan emberi tényező, ami az egészet áthatja. Mindenki engedelmeskedik Isten rendelkezésének. Augusztusz rendeletet ad ki, Kviriniusz felügyeli a végrehajtást, Mária, József és a többi ember pedig végrehajtja. A császártól kezdve a legszegényebb emberig mindenki megteszi azt, ami Isten tervében benne volt.

A karácsonyi lelkület ezt kívánja tőlünk is, Kedves Testvéreim! Az ünnepi örömben, a családdal, vagy egyedül az otthonunkban töltött időben nekünk is fel kell fedeznünk, hogy merre szeretne vezetni az úton minket a mi Istenünk. Egy dolog azonban egészen biztos. Csak akkor jutunk el odáig, hogy visszatekintve hála és öröm legyen bennünk, ha engedelmeskedünk, és a Megváltóval, Jézus Krisztussal együtt járunk az életünkben. Legyen hát a hétköznapiak során is ott a készség bennünk, hogy hívjuk segítségül, és imádjuk azt, aki a mennyi magasságból eljött erre a földre, hogy szabadítónk, erősítőnk és áldásunk legyen. Legyen ott bennünk a hétköznapiak során is az a vágy, hogy az első karácsony életünkben jelen legyen, hogy Jézus Krisztussal együtt élve legyen soha el nem múló karácsonyunk.

„Életem fölött felkelt a Csillag. | Sugárzó hajnal ragyogva virradt. | Szívem a szegény, egyszerű jászol | Ujjongva újult már a csodától: | Volt kit boldogan bezárnia. | Benne pihent az Isten Fia... | Zizegő szalmán, nem bársonyon. | Az volt az első, életújító | Karácsonyom! || A második meg... mindennapos. | Ébred a hajnal, a harmatos, | S áldott az üde reggeli óra: | Készülhetek a találkozóra, | Égi Vendégem fogadhatom | Ünneplő szívvel mindennapon. | Ha elindulok, hogy Ő vezessen, | Hogy Ő emeljen fel, ha elessen, | Adjon erőt, hisz énbennem nincsen, | Keresztet, terhet boldogan vinnem. | Szüntelen várom, Őt keresem, | Nélküle árván, ínségesen, | S Vele mindennap találkozom. | Ez a második, soha nem múló | Karácsonyom.” (Túrmezei Erzsébet: Három karácsony gyermeke)

Amen!